

Мені дано цей білочололий день.
Мені дано цей чорнобривий вечір...
Вже завзвичай розправлю плечі.
Вже дзвонять сосни: «Дзень-дзелень!»
І все довкола — повне того дзвону,
Й не чуєш серця.
Я дзвевю...
Нуртує дух.
Припони.
Перепони —
Все ніпочім вогненному коню
Моеї мрії...
Він КОПИТИТЬ гучно,
Аж буйнотрав'я сколихнуло луг.
Шаблюки блискавиць із чорнотуччя
Панахають на шмаття виднокруг.
Все перебродить.
Вщухне колотнеча.
Залюпа в грудях радістю пісень,
Бо мій навіки
Білочололий день,
Бо мій навіки
Чорнобривий вечір.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.